

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 17 de Maig 1930. — Subscripció 5 pts. l'Any. Número solt 10 cts. — Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.— Núm. XII

Llibertat individual

ELS motius de la determinació del primer poder constituït d'Espanya en fer que el règim fins aleshores imperant que es desenrotllava il·licitament i impunement evolucionés tot d'un sobte cap a un desig de retorn a la normalitat, no dubtem ni un sol moment que foren en l'astúcia d'apedaçar l'esquing que per tot i contra tot s'està obrint continuadament a un aspecte racialment adherit a la constitució estatal del nostre poble.

Les circumstàncies ens han demostrat novament d'una manera ben clara que el vertader i lògic representant del poder és el poble en tots els llocs. No obstant i que nosaltres no ens havem pas portat durant tot aquest temp tal com calia, l'abstenció política que ens obligà la nostra manca de solidaritat ens ha fet la mercé d'aclarir-nos una mica la vista i el cervell i donar-nos una concepció més clara del que és i deu ésser la nostra llibertat individual.

No ens cal pas profunditzar en divagacions filosòfiques per comprendre l'abast sintètic del mot llibertat, amb una mica de comprensió, limitada àdhuc si voleu, a conveniències de l'actual societat constituïda, se'ns revelarà l'existència d'una essencialitat humana que situa el dret de viure com un dret de possessió del món.

L'home per el sol fet de viure, té dret a exigir el que li pertoca per poder viure.

El fet natural de la naixença no duu pas en sí el concepte de jerarquies.

No dubto que hi ha qui podria objectar-nos que el poble no ha tingut els mitjans suficients per desenvolupar les idees profitoses, però hi ha una veritat incontastable, evident, i que tots havem pogut palpar, que és la constitució de nuclis idealistes i la creació d'individualitats en elements eixits del poble subjugat i que s'han format amb l'exclusiu i únic esforç insistent.

Per tant l'estat actual de l'home no privilegiat per les circumstàncies correspon a l'interés que els nostres avantessors i contemporanis demostren amb el problema.

El comodisme o el moltonisme són els aspectes que consoliden la seva existència.

Qui no es preocupa per la sort d'un aspecte no té dret a planyer's de les variants que prengui, i és no obstant, responsable dels seus prejudicis.

Si és que evidentment comprenem tots els defectes de la societat, havem de rebel·lar-nos, ha de sucumbir sota la flama espeternegant d'un ideal nou, prenyat d'anhels de major justícia, tota la tipicitat tradicionalista que destorbi el progrés.

En nosaltres, les coses del món, prenen una forma interior modelada segons les circumstàncies que en aquells moments actuen sobre nosaltres, per tant podem segons la força de determinades influències, tenir un concepte fals, però hi ha la raó, aquesta llei natural, relacionada estretament amb els objectes, i congriada en nosaltres d'acord amb la continuada evolució de coneixements, que pesa i destria i que ens dón d'una manera irrefutable el camí de la veritat.

I la joventut que ja per sí vol dir rebel·lió, força, vitalitat, descontentament per els purs convencionalismes erigits en llei, ha de fer sobressortir a la seva pell aparentment de moltó, tot el seu esperit de protesta, s'ha d'enfrontar contra tots els prejudicis que regeixen la vida dels homes i ha de procurar per la seva pròpia victòria la creació individual de cada u; en això radica la solució a tots els problemes de la vida.

Fins que nosaltres no ens donguem compte del que és la nostra llibertat individual, no podrem pas avançar en pas ferm vers l'obtenció d'una llibertat integral.

L'home, com a individu, ja porta en sí l'instint natural de sociabilitat i aquest aspecte no és pas precisament en pugna amb la seva llibertat, ja que si netegen les nostres concessions de prejudicis no trobarem cap obstrucció moral que ens condicioni el sacrifici de la llibertat per la igualtat.

Igualtat i llibertat, són completament sinònims en el camp moral, no obstant en el camp material, actual vigent, els dos conceptes són en una lluita aferrissada contra ells mateixos.

Els convencionalismes dels homes del món ofeguen en mires a *interessos creats* la dignitat de les lleis naturals que planen sobre seu com una excelsitud de les seves concessions.

Però nosaltres, pobladors de la terra en el segle XX, si no volèm que demà s'ens jutgi com una generació qualsevol, passada sense pena ni glòria, havem de decidir-nos, sense vacil·lacions, per la lluita, obertament legal, contra les hipocresies, incomprendions i mals instints, havem de treballar, activament, per desembrossar el camí del sol de la llibertat, que tot just ara comença de transpunyar a l'horitzó.

Quan un Estat concessionaria, com a últim recurs, la llibertat econòmica al poble, no reconegut, que és sota la seva jurisdicció, ho fa en mires a ofegar la seva personalitat.

Comprensió i organització

Tanmateix es fa un abús excessiu del tòpic «la incultura obrera».

No manca en converses, publicacions ni conferències, qui, amb més o menys convenciment, de collita pròpia o per boca d'altri, senti la conclusió de que el problema obrer és un problema de cultura.

Ridícula pretensió, l'intent de desvirtuar allò que serveix de tema a reconegudes intel·ligències, portades per el noble desig de fressar-nos un camí que ens tregui de l'estancament amb que persisteix el proletariat.

Amb tot i això, crec que s'exagera aquesta nota d'incultura; contradint-la, gairebé sense heur'n esment, hom fa tot seguit una classificació d'entre els obrers.

Convenim, a pesar nostre, que gran part de l'obrer manual està mancat de cultura, i que fóra injust si es pretingués demanar-la a qui, per la necessitat de conquerir-se el sosteniment, amb prous feines arribat a home, s'ha vist allunyat de l'escola i tancats els ulls a tot allò que podríem anomenar primers passos en la vida de l'esperit.

A la manca de cultura, sols en cassos comptats d'indiferentisme, podrà cercar-s'hi com a explicació raonable l'absència del desig de superar se, però és que per a assolir-la en part precisa també de mitjans que no estan sempre a mà dels pobres que es frisen per a posseir-la.

Aquesta raó lògica, acut a qui analitza el problema situant-se en un pla de sinceritat i justícia.

Quin grau de cultura poden conquerir-se els fills de cents i milers de treballadors que lluiten amb la més crua misèria, mancats del més petit apoi moral?

Però l'obrer, la gran col·lectivitat obrera, no està formada solament per aquest petit sector de treballadors que a toc de sirena es confon amb el triqueteig de les màquines, es recrema la pell amb el sol que plana damunt de les bastides, o fructifica la terra amb la suor del seu cos al regirar-la. Els que viuen del treball, els obrers, els pobres, tenen un contingent nombrosíssim entre els fradisterns dels petits burgesos i menestrals, que omplenen les cases de banca, les oficines, corredors de borsa, dependents de comerç, viatjants, etc., als quals la família llur ha proporcionat gairebé sempre acurada instrucció primària, pedra fonamental d'una cultura sòlida, que, junt amb el treball manual, exercien la intel·ligència i posen en joc el seu cervell, entre els que no hi cap l'analfabetisme, obrers indiscutibles que, mancats de bens, els precisa guanyar-se el pa amb unes hores reglamentades de treball i un esforç, retribuïts a voltes amb sous inferiors als de qualsevol fadrí d'ofici.

La farsa de la conveniència social, la il·lusió d'enganyar-se a sí mateixos, desplaça, però, de lloc, a gran part d'aquest contingent de treballadors; gairebé tots ells s'avergonyeixen de dir-se obrers; en apariència, els problemes socials no els afecten; amb l'esperit d'alliberar-se, s'esclavitzen; són en general *víctimes de la vestidura*,

A. DOT-ARXÉ

els esclaus de les mans fines; endebades tractaran d'allargar-les amigues als germans de treball que com ells lluiten per el pa de cada dia, si en el sí de molts hi nia l'esperit de singularitzar-se, i aprofiten aquesta aparent diferència de nivell, que els cedeix la societat injusta, per a constituir-se en grup apart, en enemics indiscutibles de l'obrer manual, en entorpidors de tot allò que sigui una senyal de vida, un clam justíssim en l'obra de redressament del proletariat.

Els sols, col·locats en el lloc que els correspondria, ajudant amb les seves intel·ligències a n'els que caminen a cegues, de braç amb els que són, per raó natural, els seus companys indiscutibles, desvirtuarien la força que ara tenen els mots d'«incultura dels obrers».

Mirem la col·lectivitat que formen aplegats tots els treballadors, tal com deuria ésser, i veurem que aleshores desapareix aquest caire que se'ns preté donar d'incults.

El problema obrer, estudiant-ne el que atany al seu millorament social, és un problema de comprensió mútua i d'organització. Més que de cultura, l'obrer està mancat d'un ample coneixement del que és i del que té dret a ésser com a home; li manca rebel·lar-se en contra aquesta sumissió, a la que molts es conformen gustosos; exigir a tots els semblants que ajundin en el compliment d'aquesta condemna, que ens prediquen com a càstig de Déu aquells que menys treballen, que si fóssim tots a guanyar-nos el pa amb la suor del nostre front, sense l'existència de paràsits de cap mena, d'éssers inútils a la col·lectivitat, el pes que cauria damunt de les nostres espatlles seria menys feixuc. Seria aquell treball dignificador, no el que trabant-nos seguit en les hores del jorn, convertint l'home en suplement de l'eina de treball, soldant-lo d'una peça amb la màquina, la paleta o el ribot, esclavitzant-lo i embruint-lo, ens priva d'assolir cap millora en l'intel·lecte, agotant físicament i marcint en la flor de l'edat, vides tal volta cridades a encaminar les multituds vers un màxim de perfecció, de llibertat i d'igualtat social.

D. SALBERT

L'Obrerisme i la Intel·ligència Republicana

Es molt lloable l'actitud d'alguns obreristes significats d'anar a la creació del que podriem dir-ne un Front únic d'acció esquerrana, adherint-se als acords de la intel·ligència republicana suara pactada entre els elements netament democràtics de Catalunya.

Aquesta nova orientació de l'obrerisme, sembla que vulgui significar que l'alliconament rebut en els últims temps de la seva actuació ha tingut la virtut de col·locar-lo de cara a la realitat i s'ha decidit a portar la lluita a un terreny, que, sense fer abstracció de idees que integren el seu programa, treballarà per l'assoliment immediat de la llibertat relativa, que li pugui garantir un règim més o menys democràtic. Hi ha, però, una part d'aquest sector, que tal volta sigui massa extremista, que desconfiant d'aquesta unitat d'acció amb els elements representatius d'aquest republicanisme de tendència avançada que probablement es avui la fracció política que s'apropa més amb ell en la concepció de llurs ideals, preté aconseguir el triomf dels seus principis per mitjà de les seves pròpies forces revolucionàries. La missió o l'objectiu principal d'ells es de proclamar la llibertat industrial de l'home, el que, al nostre entendre, no és precisament un problema de reivindicació social, sinó que és més aviat una qüestió de cultura humana; ço que vol dir que dit ideal requereix que la humanitat passi forçosament per un període de depuració i conscient evolució, que, com deia en Pi i Margall no és res més que l'acte material de la veritable revolució.

No cal, doncs, precipitar-se i llençar-se a la persecució dels fins, sense tenir abans la seguretat de que no ha d'obstruir el pas, sinó que cal abans, mesurar ben bé la posició davant de l'enemic i elegir aleshores el mitjà més pràctic per a arribar-hi. Qualsevol règim republicà podrà facilitar millor que les dicta-

dures, el triomf de qualsevol ideal que vulgui superar-lo, sumintant al poble totes les llibertats d'acció i de lliure pensament molt necessaris per l'engrandiment de les idees.

Heus ací, justament, que l'obra més seriosa i positiva que feu l'obrerisme àcrata en els seus darrers temps abans de la *razzia*, fou la creació d'escoles racionalistes, entitats culturals que els assegurava, per el demà, una generació d'homes amb un nivell de cultura capaç d'enlairar la classe i de dignificar les seves idees aixecant-se per damunt dels pobles esclaus; però aquesta obra fou destruïda per un govern que no sentia per la cultura ni per les idees, ni la més llunyana inclinació d'amplitud i de respecte.

Cal anar molt en compte a no aixecar altra volta un gegant amb els peus de fang, sinó que ja és necessari construir una obra cimentant bé els seus fonaments; però cal treballar abans, amb incansable voluntat, propugnant un règim veritablement lliberal que inclogui en el seu programa el màxim possible de llibertat i que deixi consolidar-la definitivament, d'aquesta manera, entenem, l'obrerisme podrà portar la lluita al terreny que li correspon com a sector polític i com a fracció àcrata.

La Intel·ligència Republicana com a partit revolucionari deu merèixer l'ajut de l'obrerisme, car totes les grans transformacions socials que han estat dignes de considerar-se com un pas envers la llibertat dels pobles han estat fetes per la mancomunitat de forces dels elements que, perseguint diferents finalitats, parteixen d'un mateix principi. A Rússia, per exemple, no foren solsament els bolxevistes que feren la revolució i acabaren amb el zarisme, sinó que hi contribuïren tots els descontentos d'aquella oligarquia despòtica i incongruent; com tampoc foren únicament els republicans que treballaren per a la proclamació de la República i l'abolició del feudalisme, sinó que foren tots els homes que se sentien més o menys lliberals i tenien un concepte altament humà dels drets de l'home, sense distinció de partits ni de classes.

L'objectiu principal de l'obrerisme, es doncs, facilitar l'esdeveniment d'una República Federal que li assegurí un lliure desenrotll de les seves idees, quina garantia no podrà aconseguir de cap altra forma de govern, adhoc dels dits liberals, puix, per a ells, l'obrerisme representa sempre un perill de fondes agitacions.

Val la pena de pensar seriosament amb aquest problema que té davant seu i cal remarcar-li que tingui en compte que amb el seu abstencionisme, pot donar lloc a la representació d'un altra drama quins personatges encara resten en mig de bestidors disposats a tornar en qualsevol hora a l'escena.

M. JORDÀ

Fugir cridant «Viva el Rey»

El fet estrany succeït al Doctor Marañón, en l'intent de seqüestrar-lo, el llenguatge desordenat d'alguns elements d'«ordre», les trompades del míting de Madrid, l'actitud bèl·lica del doctor Albiñana, i els seixanta i pico de ferits que pacíficament anaven a donar la benvinguda a Compte (que a «La Tradició» li sembla que s'ho mereixien) són símptomes que no sabem si ens demostren els darrers espeternecs del feixisme espanyol (carlins i pupistes) o si s'inicia una revifalla monàrquico-sigronística, disposada a defensar... el sou, fins que el poble n'estigui cansat.

Només cal llegir alguns fragments de la al·locució que dirigí el doctor Albiñana als «exploradores» o «clases activas» que en les estones que no estan de servei el segueixen. Es aquell mateix llenguatge de l'«A B C», un llenguatge sembrador d'odis, i sempre basant-se en campanyes estrangeres, que sols existeixen en la fantasia de malalts o pillats. No sap l'Albiñana que als estrangers, quan no els fem riure, els hi fem llàstima?

Vegin com ho conta un diari:

«Desde las nueve de la mañana comenzaron a desfilar por la Secretaría del partido nacionalista español multitud de afiliados al elemento activo de dicha fuerza, que, como se sabe, es un voluntariado ciudadano, dispuesto a defender a todo trance la seguridad y el prestigio de España.

Su jefe, doctor Albiñana, les dirigió una breve arenga, expresándoles la gran farsa que con pretexto de orientaciones democráticas vienen realizando unas cuantas cuadrillas de infraintelectuales, jaleados por cuatro periódicos judíos, que engañan y secuestran la verdadera opinión del país. Hizo presente que estas algaradas no son más que un pretexto para arruinar a España, simulando un estado de decaimiento que no existe, para que agentes extranjeros, por medio de otros asalariados españoles, realicen jugadas de Bolsa a costa de nuestros valores nacionales. Recordó que a estos enredos se han prestado y prestan los mismos malos patriotas que durante su estancia en el extranjero han desacreditado a España; entiende que los que tal villanía cometieron no merecen aplausos, sino censuras. Y terminó afirmando que interpretaba el sentir de los españoles patriotas, poniendo término a este indecoroso desfile de fantasmas.

Invitó a los legionarios a asistir al mitin de Unamuno, observando una conducta correcta; pero actuando, en caso necesario, con todo el valor cívico y personal que demanda de los buenos españoles la vindicación de la Patria.

Los legionarios prestaron fervoroso juramento de cumplir las instrucciones recibidas y salieron con dirección al mitin.

Minutos antes de las once se advirtió en el patio de butacas un inusitado movimiento, que puso en alarma a los concurrentes. Lo ocurrido fué que irrumpieron en el teatro—según versiones recogidas—unos ocho individuos, a cuyo frente iba el doctor Albiñana, al grito enérgico y vibrante de viva el Rey!, que fué replicado vivamente, entablándose entonces una lucha de palos y bofetadas entre quienes entraron y los que ya ocupaban sus butacas. En la refriega hubo varios lesionados, entre ellos el ex-diputado socialista Indalecio Prieto.

Los que habían penetrado en el teatro lo abandonaron con el mismo grito de viva el Rey!»

Es el crit en que acaben una pila de coses que tothom sap.

DEURE DE LA JOVENTUT

D'ençà de la caiguda de la Dictadura venim observant a tot arreu una febre d'acció que ha movilitzat a tots els homes de tots els estaments, adés aquells que fins ara s'havien mantingut al marge de tot afer polític.

Es de les poques bones facultats que ha tingut aquell Govern sense control amb les seves disbauxes econòmiques, la de fer obrir els ulls a tothom. No obstant, ací a Olot en el que es refereix a nosaltres, la joventut, principalment, sembla que ningú ens ha dit res, seguim mantenint-nos amb una impassibilitat que fa pena de veure (salvant algunes excepcions, poques) i això no podem tolerar que continuï així; la joventut s'ha caracteritzat sempre per llur vitalitat i empena; ha sigut ella, amb la seva vigorositat i decisió la qui ha fet estudiar seriosament els problemes ahont hi ha tingut intervenció.

Els grans aconteixements polítics i socials han rendit la més alta importància al entrar en acció aquesta gran potència, la joventut. Aquestes i moltes altres raons ens proven la necessitat d'organització; a tot arreu la joventut s'ha llençat valentament a una campanya d'enrobustiment d'ideals i a una tasca d'orientació i enfortiment en tots els aspectes (moral, físic, intel·lectual) nosaltres, olotins, en canvi, no sabem desentumir-nos.

Cal fer pàtria i fer pàtria no és sols vetllar per sosteniment d'ella, sinó treballar activament per el progrés col·lectiu de llurs pobles.

Amb aquestes finalitats precisament ha estat recentment constituïda «Palestra». En aquest mateix setmanari, en l'edició extraordinària del primer del mes que cursa, reproduïrem alguns paràgrafs del manifest d'aquesta organització. Tenim a disposició de qui vulgui coneixe'ls íntegrament els dits manifestos i en cridar a la joventut olotina els invitem a que ingressin a les nostres files de «Palestra» on podrem posar en activitat les nostres forces i millorar-les amb conferències, curssets, cercles d'estudis i debats, publicacions, etc., i fent-nos conèixer la nostra terra, la seva llengua i la seva cultura; aquestes, com havem dit, són les finalitats de «Palestra» i com que «La nostra actuació volem que sigui ben amplemment patriòtica i educadora i que es desenrotlli al marge de les de caràcter polític. Per això la nostra crida va adreçada, sense distincions, a tots els joves de Catalunya que estiguin d'acord amb aquesta orientació de generosa col·laboració i sentin el desig de perfeccionar-se i de contribuir al millorament»

J. SABATER VIDAL

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, sol d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

Les Arts

El nostre bon amic Angel Vila, obtingué un segon premi en el concurs d'aquarel·les que organitzà l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya.

Celebrem que la delicadesa artística que havíem pogut admirar en aquest jove pintor, hagi estat constataada tan favorablement.

Junt amb les altres premiades i les de l'Agrupació, aquestes obres estan exposades actualment en la Sala Parés.

Se'ns diu que en la clausura pròxima del «Saló Citroën» d'aquesta ciutat, hi seran exhibides algunes de les obres dels nostres millors artistes.

Vària

ENS CAL VIGILAR

La premsa catalana, principalment la comarcal, ha comentat últimament, i en diferents punts de vista, el cas de l'alcalde de la Seu d'Urgell, que si bé a nosaltres no ens afecta en res, creiem oportú parlar-ne perquè es tingui en compte sempre la sinceritat política dels homes.

D'acord amb el desig de retorn a la normalitat del govern Berenguer, fou nomenat alcalde de la Seu, per R. O., un senyor que havia estat sempre conseqüent al seu programa lliberal, i que durant la Dictadura s'havia mantingut dignament en el seu lloc; ara, però, en conseqüència d'aquest nomenament, alguns periòdics han publicat versions que feien creure que el poble n'havia protestat enèrgicament, essent així que segons noves que rebem d'una persona d'absoluta confiança — el xivarri fou solament promogut pels empleats d'una companyia d'autòmibus, que eren al servei d'un dels seus patrons, que estava molt interessat — amb el fi d'evitar unes revisions econòmiques en el Municipi — que fos nomenat alcalde un membre de la Lliga Regionalista, que durant la Dictadura formà part de la «Unió Patriòtica». I el que feu més mala impressió de tot, fou que prestés el seu ajut moral a aquells actes, precisament l'organitzador del partit d'Acció Catalana en aquella ciutat.

UNA OMISSIÓ

«La Publicitat» del dia 15 i signat per el cult periodista, F. Soldevila, portava un bell article, referent a l'actuació de la Dictadura a Olot. Trobarem encertadíssim aquest treball, per quant, amb natural elegància i desapassionament retrava la baixa qualitat de tots aquells elements, qui amparats en la impunitat que els hi prometia el govern dictatorial, fruien fent vergonyoses delacions, amb l'únic objecte de satisfer venjances personals i alhora guanyar mèrits davant el Governador. Tan ignominiosa conducta ens ha de servir per esborrar del mapa civil de la nostra ciutat, els noms dels personatges que es presentaven a fer tant trist paper ja que el cognom de ciutadà no tenen dret a ostentar-lo aquestes funestes persones.

Es lamentable que en treballs d'aquesta mena, on hi plana el més agradable esperit patriòtic, surtin amb omissions de noms, que cal reconèixer tenen un prestigi dintre el poble: ens referim al nostre company, Ramon Aubert, el qual també fou empresonat i sovint vigilat i perseguit, en temps de la Dictadura.

UNA MICA MASSA TARD

Llegim a la premsa diària un telegrama que diu: «El pròxim dia 21 passarà a la situació de la reserva, per haver cumplido la edad reglamentaria, el teniente general don Severiano Martínez Anido, ex-ministro de la Gobernación.

Según parece, el señor Martínez Anido, una vez que haya pasado a la reserva, fijará definitivamente su residencia en Madrid.»

Molt bé, molt bé; per nosaltres ja se'l poden ben «reservar».

EN EL BAR DEL PARC

TELEFON, 48

HI TROBAREU HABITACIONS I CUINA CASOLANA, A BONS PREUS.

Cinema, Teatre i Música

En el «Ideal Park» se'ns filmà un programa força seleccionat, del que sobressortí el treball ple d'ingenuïtat de Carme Boni. El nom d'aquesta artista és una garantia.

En el «Teatre Principal» la companyia d'En Martoreas donà a conèixer el teatre del ferm republicà Marcellí Domingo, amb la representació d'una de les seves darreres obres. Si els autors de teatre fossin sempre de la ideologia d'aquest, el públic s'estalviaria moltes obres insubstancials.

«Juan Sintierra», obra sentimental, de gran volada i d'un diàlec enlairadíssim, complagué al nostre públic. S'hi veu a Marcellí Domingo, home de grans pensaments, més que d'acurada teatralitat.

A la nit ens posaren en escena «Atrévete Susana», comedieta frívola, del teatre estranger, molt ben traduïda i d'una finor remarcable.

Tant en la sessió de la tarda com en la de la nit, el públic va sortir-ne del tot satisfet.

A. S.

Municipals

Reunida la Comissió Municipal Permanent, el passat dimarts, prengué els acords que s'esmenten a continuació:

Approvar la relació de varis comptes, l'import dels quals ascendeix a 7.326'78 pessetes.

Accedir a la demanda de l'«Assemblea local de la Creu Roja» concedint-li, per una sola vegada, la subvenció de 500 pessetes, per a completar el pagament de certes obres.

Cedir la Plaça de Braus a la Junta del Casal Català, per tal que pugui celebrar-hi la Festa de la Sardana el dia 7 del proper mes de Setembre.

Concedir el permís interessat, per a construir-se una casa al carrer de Francesc Montsalvatje, al senyor Capdevila P.

Autoritzar el senyor Casabó per aixecar una paret d'un metre d'alçada a la plaça del Palau en el lloc on hi té un edifici de la seva pertinença.

Passar al Negociat de Governació la sol·licitud del senyor Alegret; a la Comissió especial d'aigües la presentada per varis propietaris i veïns interessant la perllongació de la tuberia de l'aigua de Sant Roc instal·lada a la carretera de Girona.

Passar al Negociat Central les instàncies del senyor Geli, suplicant que es revisi l'expedient que li fou instruit i la signada per tots els Empleats Administratius de l'Ajuntament, demanant la modificació del Reglament d'Empleats i la formació d'una nova Plantilla per el que a ells es refereix.

I finalment, passar al Negociat de Foment la instància del Pare Rector de les Escoles Pies cedint el terreny necessari per a l'alineació del carrer del Pare Roca a canvi de que es construeixi, a càrrec de l'Ajuntament, la paret i acera corresponent.

I sense cap més assumpte a tractar, l'Alcalde, senyor Tresserras, aixecà la sessió.

Els Esports

FUTBOL

OLOTF. C., 4. - INDUSTRIA I COMERÇ, 0.— Fou aquest un partit accidentat. L'Olot demostrà un major entrenament i compenetració en les seves línies, principalment a la davantera, així com també més superioritat de joc. Pecariem d'injustos, però, si no féssim constar que el resultat no havia d'ésser tant advers per la Indústria, dones el joc fou força alternat, i dominà en moltes ocasions a l'Olot, no arribant a marcar per la desafortunada actuació dels seus davanteres.

De l'arbitratge del senyor Segura, val més no parlar-ne.

■ Demà jugarà l'equip de l'Orfeó Popular Olotí contra el del Centre Obrer.

EXCURSIONISME

Diurne passat fou un dels dies que major nombre d'olotins sortiren d'excursió.

La que major atractiu oferí, però, fou l'organitzada pel C. E. i E. G. a Rocacorba. Prop de setanta sortiren en auto fins a Sant Miquel de Campmajor. Una vegada allà, es començà l'ascensió a peu, que es portà a cap feliçment, amb un dia esplèndid i primaveral. La presència de formoses damisel·les, s'agermanava amb el sens fi de flors boscatanes, endolint el camí; la formosor i la flaire anaven plegades; tot feia preveure una excursió d'aquelles que deixen record, i així fou, a l'arribar a dalt, l'espectacle que se'ns ofería era impressionant; un formiguer d'excursionistes, vinguts de çà i enllà de les terres gironines, formaven alegres corrues dels més abigarrats colors. Hom calculà en prop d'un miler els allí reunits, predominant-hi les gentils excursionistes, que amb la seva presència havien de trencar per un lleu espai de temps la quietut d'aquelles muntanyes. Una vegada tothom arribat, tingueren lloc els actes anunciats: festes religioses, cross-atlètic, concurs de ramells i sardanes. Acabat això, tothom es disposà a preparar la minestra, cosa que es feu difícil, car no es trobava lloc, perquè per tot rebossava de gent.

A la tarda continuaren els festeigs, tocant-se sardanes; la primera fou la Santa Espina, que fou rebuda amb

forts aplaudiments. Cap a mitja tarda hom ens assabentà que hi havia En Compte; uns quants amics anàrem a saludar-lo, i a l'encaixar amb ell tingué paraules efusives per a tots els olotins, particularment per a totes les damisel·les que signaren l'amnistia, pregant a les gentils olotines presents que fessin un petó a totes les seves amigues de part d'ell, en senyal d'agraïment.

Poc després s'emprengué la tornada, i a l'albir del dia que finia, hom sentia l'anyorança de deixar aquell lloc, que ens feu gaudir d'un dia tant deliciós.

Una festa simpatiquíssima, que en servarem record tots els que hi assistírem.

D'ací i d'allà

Per ordre governativa han estat suspeses les conferències que avui i demà tenia de donar a la «Concentració Republicana» i «Centre Obrer» l'intel·ligent periodista Domènec de Bellmunt.

■ A la «Concentració Republicana» ha estat oberta una subscripció pro-presos socials i polítics.

■ Demà quedaran obertes les farmàcies dels senyors Llach i Bolós.

■ Demà sols estaran oberts els estancs n.º 1 del carrer Major i n.º 4 del carrer de Sant Esteve.

■ Per excès d'original, hem de guardar per el número pròxim una lletra del senyor E. Fajeda, en defensa de certs conceptes emesos contra la seva persona pel corresponçal esportiu de «La Rambla de Catalunya».

■ Per a el diumenge, dia 25, els mateixos elements que organitzaren l'anada a Rocacorba, preparen una excursió al Santuari de la Mare de Déu del Mont. Sortiran de la Plaça del Carme a dos quarts de quatre del matí, i els tiquets per al viatge seran faciïtats, fins al divendres, dia 23, al Casal Català, Cafè del Firal (Xambó) i a la ganiveteria Surroca, del carrer Major.

CONSULTORI - JUBERT

Malalties de les criatures.
Malalties de la pell.
Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.
Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

■ La Companyia del Ferrocarril d'Olot a Girona, des del dia 18 del mes en curs i fins a nou avís, a més dels trens que circulaven actualment, posarà en circulació els números 23, 24 i 10. El 23, surt d'Amer a les 4'30 i arriba a Girona a les 5'35. El 24, surt de Girona a les 14'40 i arriba a Amer a les 16'02; aquests dos trens, però, circularan solament els dissabtes, diumenges i dies festius. I el 10 circularà tots els dies festius, també fins a Amer; surt de Girona a les 20 i arriba a Amer a les 20'59.

El que afecta més a la nostra ciutat, és el tren n.º 9, que circularà diàriament entre Olot i Amer (excepte els dissabtes i vigílies de festa) i fins a Girona els diumenges i dies festius; surt d'Olot a les 17, arriba a Amer a les 18'38 i a Girona a les 19'47. El tren n.º 2 circularà els dilluns, diumenges i dies festius de Girona a Olot; surt de Girona a les 6 i arriba a Olot a les 8'57.

PELEGRÍ SERRAT

S'ofereix al públic per a tota mena de treballs referents a instal·lacions higièniques i tota classe d'articles de Llauneria. - Preus mòdics.
SANT BERNAT, 9. - OLOT

■ La cobla orquestra «La Principal Olotina» està contractada demà a Riudaura, i el dijous pròxim a Sacot.

■ En el mes d'Abril han estat morts en l'escorxadó públic, 377 porcs; 1.300 xais; 27 ovelles; 243 cabrits; i 72 vedelles que donaren un pes de 50.865 quilos, pels quals el Municipi cobrà per arbitris, 13 711'55 pessetes.

■ Durant el mes de Març hi va haver en aquesta província 570 naixements. 436 defuncions i 171 casaments, dels quals corresponen 25, 36 i 12, respectivament a la capital.

■ Importants elements culturals de Girona es proposen reinstaurar la Festa dels Jocs Florals, que es varen celebrar per darrera vegada l'any 1922.

BARBERIA de Robert Lladó

Passaig de BLAY, 51.
Serveis esmerats i higiènics—Locions de les millors marques nacionals i extrangeres—Masatge facial i elèctric.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

DE

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— OLOT

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**

LINCOLN

Xampany garantit de Cava

Caves Sant Sadurni de Noya

Dipositari: **ESTEVE HOSTENCH.-- OLOT**

RADIO GRAMOLA

“LA VOZ DE SU AMO”

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.
Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

Esteve Molas

Clivillers, 21. — **OLOT**

**DEMANEU UNA AUDICIO
I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR**

Banc de Catalunya

Capital Social: 50.000,000 de pessetes

CASA CENTRAL: Rambla d'Estudis, 10. - Barcelona

Sucursal d'OLOT: Sant Rafel, 24

AGENCIES I SUCURSALS: Barcelona (Sans, Sant Andreu, Gràcia, Rambla del Centre, Plaça d'Espanya), Madrid, Girona, Lleida, Tarragona, Las Palmas (Canàries), Anglès, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Calella, Eivissa, Figueres, Hospitalet, Hostalrich, Igualada, Llagostera, Malgrat, Masnou, Mataró, Molins de Rei, Palafrugell, Palamós, Port-bou, Santa Coloma de Farnès, Torroella de Montgrí, Valls, Vendrell, Vic, i Vilafranca del Panadès.

FILIALS: Banque de Catalogne (París-Perpignan-Cerbère), Banc de Tortosa i Banc de Reus de Descomptes i Prèstecs.

Oferim al públic les màximes facilitats per a tota classe d'Operacions de Banca i Borsa,

CAIXA D'ESTALVIS

Interessos al 4 per cent anyal

Negociem els Cupons Cèdules Argentines i Uruguay, venciment 1.er Juliol proper.

Revisem acuradament les Amortitzacions

EL DE MÉS RENDIMENT

I EL MÉS ECONÒMIC

EL MÉS BÒ

**DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS**